

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Romana Říčky, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**
proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky**
se sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 15. 6. 2018 č.j. VS-12678-9/ČJ-2018-8038PR
a ze dne 25. 6. 2018 č.j. VS-12681-10/ČJ-2018-8038PR

takto:

- I. Rozhodnutí Vězeňské služby České republiky ze dne 15. 6. 2018 č.j. VS-12678-9/ČJ-2018-8038PR a rozhodnutí Vězeňské služby České republiky ze dne 25. 6. 2018 č.j. VS-12681-10/ČJ-2018-8038PR se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž byly z důvodu nezaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací částečně odloženy žádosti žalobce o informace podané dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Rozhodnutím žalované ze dne 15. 6. 2018 č.j. VS-12678-9/ČJ-2018-8038PR (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“) byla odložena žádost žalobce ze dne 1. 1. 2018 evidovaná pod č.j. VS-12678-1/ČJ-2018-8038PR (dále jen „žádost č. 1“) v bodech 1, 3, 4 a 6 a částečně také v bodech 2 a 5 této žádosti. Rozhodnutím žalované ze dne 25. 6. 2018 č.j. VS-12681-10/ČJ-2018-8038PR

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

(dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“) byla odložena žádost žalobce evidovaná pod č.j. VS-12681-1/ČJ-2018-8038PR (dále jen „žádost č. 2“), a to v bodech č. 3, 5, 7, 8, 9 a 10. Krajský soud v Brně žalobu postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému k jejímu projednání.

2. V napadeném rozhodnutí č. 1 žalovaná uvedla, že celková výše úhrady za informace požadované v žádosti č. 1 pod body č. 1, 3, 4 a 6 a částečně také pod body 2 a 5 byla povinným subjektem vyčíslena na 3 352 Kč, přičemž na základě stížnosti žalobce doručené povinnému subjektu byla stanoviskem žalované ze dne 26. 3. 2018 č.j. VS-1079-2/ČJ-2018-800040-INFZ úhrada snížena na částku 2 152 Kč. Požadavek úhrady nákladů byl odůvodněn a žalobci původně oznámen přípisem ze dne 23. 1. 2018 č.j. VS-12678-3/ČJ-2018-8038PR a následně změněn výše uvedeným stanoviskem žalované. Žalobce byl současně poučen, že pokud požadovanou úhradu ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení oznámení nezaplatí, bude žádost ve výše uvedených bodech ve smyslu § 17 odst. 5 informačního zákona odložena. Vzhledem k marnému uplynutí zákonem stanovené lhůty povinný subjekt žádost o informaci u vymezených bodů odložil.
3. V napadeném rozhodnutí č. 2 žalovaná konstatovala, že celková výše úhrady za informace požadované v žádosti č. 2 pod body č. 3, 5, 7, 8, 9 a 10 byla povinným subjektem vyčíslena na 5 617 Kč, přičemž na základě stížnosti žalobce doručené povinnému subjektu dne 28. 2. 2018 byla rozhodnutím žalované ze dne 9. 5. 2018 č.j. VS-1080-2/ČJ-2018-800040-INFZ úhrada snížena na částku 1 867 Kč. Požadavek úhrady nákladů byl odůvodněn a žalobci původně oznámen přípisem ze dne 23. 1. 2018 č.j. VS-12681-4/ČJ-2018-8038PR a následně změněn shora uvedeným rozhodnutím žalované. Žalobce byl současně poučen, že pokud požadovanou úhradu ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení oznámení nezaplatí, bude žádost ve výše uvedených bodech ve smyslu § 17 odst. 5 informačního zákona odložena. Vzhledem k marnému uplynutí zákonem stanovené lhůty povinný subjekt žádost o informaci u vymezených bodů odložil.
4. V žalobě proti napadeným rozhodnutím žalobce nejprve popsal průběh předcházejícího správního řízení a následně namítl, že ani po vyčerpání opravných prostředků neobdržel relevantní způsob výpočtu požadovaných nákladů a platný sazebník pro příslušné účetní období. Napadená rozhodnutí jsou dle žalobce stížena vadami spočívajícími v nepřezkoumatelnosti požadovaných úhrad za poskytnutí požadovaných informací a v absenci platného sazebníku, přičemž tyto vady nebyly napraveny ani ve stížnostním řízení.
5. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobcem namítaná nepřezkoumatelnost požadovaných úhrad byla žalovanou zhojena v rámci stížnostního řízení. Žalovaná v obou případech uznala nepřezkoumatelnost výzev k úhradě nákladů za poskytnutí informací a vyměřenou částku v obou případech snížila. Žalovaná zároveň odmítla námitku žalobce stran absence platného sazebníku. Poukázala na to, že při stanovení výše úhrad povinný subjekt a žalovaná vycházeli z povinně zveřejňované informace ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) informačního zákona, který stanoví povinnost zveřejnění sazebníku úhrad nákladů za poskytování informací. Zveřejňovaným dokumentem je v daném případě Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 20/2011 ze dne 17. 7. 2011 č.j. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle informačního zákona. V ostatním žalovaná odkázala na obsah správního spisu. Uzavřela, že neshledává důvody pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť namítaná

nepřezkoumatelnost byla napravena ve stížnostním řízení a sazebník úhrad nákladů za poskytnutí informací byl řádně vydán a vyhlášen.

6. Soud při rozhodování v dané věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
7. Podle § 17 odst. 1 informačního zákona povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
8. Podle § 17 odst. 3 informačního zákona v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.
9. Podle § 17 odst. 5 informačního zákona poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.
10. Podle § 21 odst. 2 informačního zákona vláda stanoví nařízením zásady stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací.
11. Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že rozhodnutí o odložení žádosti o informace pro nezaplacení požadované úhrady vydané podle § 17 odst. 3 informačního zákona je rozhodnutím, které podléhá přezkumu ve správním soudnictví. V tomto směru postačí odkázat na závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 As 326/2016 – 32, podle kterého *„teprve rozhodnutí o odložení žádosti (a tedy vlastní odepření informací poskytnout) podle ustanovení § 17 odst. 5 informačního zákona je pod soudní ochranou. Pokud je tedy žádost odložena pro nezaplacení, může žadatel proti takovému rozhodnutí brojit žalobou ve správním soudnictví, neboť tímto rozhodnutím bylo teprve do jeho práva zasaženo. Protože důvodem odložení bylo nezaplacení, přezkoumá ovšem správní soud věcně také tuto otázku, a v tomto rámci se bude mimo jiné zabývat výší úhrady.“*
12. Námitku žalobce stran neplatného sazebníku úhrad pro příslušné účetní období soud důvodnou neshledal. Jak plyne ze shora citovaného § 21 odst. 2 informačního zákona, vláda stanoví nařízením zásady stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací. Tímto nařízením je nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle informačního zákona, které upravuje zásady, podle nichž povinné subjekty stanoví výši úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle informačního zákona. Žalovaná, resp. její nadřízený orgán, Ministerstvo spravedlnosti, vydalo instrukci ze dne 14. 7. 2011 č.j. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle informačního zákona (tj. Instrukce o sazebníku úhrad). V této souvislosti je zapotřebí uvést, že otázkou závaznosti interních předpisů obecně se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud např.

v usnesení ze dne 30. 3. 2011 č.j. 1 Ao 1/2011 – 49 (publ. pod č. 2444/2011 Sb. NSS) či v usnesení ze dne 31. 8. 2011 č.j. 8 Ao 4/2011 – 22 (publ. pod č. 2443/2011 Sb. NSS). V prvně uvedeném usnesení konstatoval, že „soudy nejsou oprávněny k tomu, aby v obecné rovině přezkoumávaly a hodnotily tyto vnitřní předpisy samostatně. Jsou-li některé v nich obsažené pokyny v rozporu s normativními právními akty, pak je povinností správního orgánu je neaplikovat, případně je vyložit a aplikovat způsobem, který je konformní se zákonem či s mezinárodními závazky České republiky. Zhodnocení, zda k takové situaci došlo, však může soud provést pouze na podkladě konkrétního sporu, nikoliv in abstracto, přezkumem vnitřního předpisu jako takového. Jinak řečeno, nelze soudně napadat přímo vnitřní předpis, zpochybňovat lze pouze jeho aplikaci v konkrétním případě.“ V usnesení ze dne 31. 8. 2011 č.j. 8 Ao 4/2011 – 22 se pak Nejvyšší správní soud zabýval přímo povahou Instrukce o sazebníku úhrad, přičemž konstatoval, že ji lze považovat za vnitřní předpis či interní normativní akt a lze na ni aplikovat výše uvedené závěry prvního senátu obsažené v usnesení ze dne 30. 3. 2011 č.j. 1 Ao 1/2011 -49, tedy mj. i závěr, že pokud „by pokyny ve vnitřním předpisu (v tomto případě sazebníku) byly v rozporu s normativními právními akty, pak je povinností správního orgánu ho neaplikovat, případně je vyložit a aplikovat způsobem, který je konformní se zákonem či s mezinárodními závazky České republiky“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7 2017 č.j. 5 As 181/2016 – 23).

13. Instrukci je možno definovat jako interní předpis abstraktní povahy, který slouží k uspořádání poměrů uvnitř organizačních jednotek veřejné správy nebo v jednotlivých zařízeních veřejné správy na základě zákonem zakotveného vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Instrukce o sazebníku úhrad je vydávána Ministerstvem spravedlnosti, které je ústředním orgánem státní správy pro vězeňství, jemuž je podřízena Vězeňská služba České republiky (§ 11 odst. 3 kompetenčního zákona). Žalovaná v nyní projednávané věci při aplikaci informačního zákona vystupovala jako povinný subjekt, který je podřízen Ministerstvu spravedlnosti. Byla proto vázána vnitřním předpisem vydávaným jí nadřízeným správním orgánem a neměla žádný prostor ani zákonnou možnost se od aplikace takového vnitřního předpisu odchýlit.
14. K uvedené žalobní námitce lze tedy uzavřít, že žalovaná právem odkazovala na sazebník vydaný jí nadřízeným správním orgánem, kterým byla vázána. K argumentaci žalobce, že neexistoval platný sazebník, resp. že byl v neaktuálním stavu, soudu nezbyvá než konstatovat, že Instrukce o sazebníku úhrad je účinná od 15. 7. 2011, přičemž nebyla zrušena ani nahrazena jinou instrukcí. Jedná se tedy o účinný a platný interní normativní akt, kterým byla žalovaná povinna se řídit.
15. Žalobní námitka, kterou žalobce brojí proti nepřezkoumatelnosti výše úhrad požadovaných za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací, však důvodná je. Podmínky pro předepsání úhrady za poskytnutí informací, včetně podmínek pro případné odložení žádosti z důvodu nezaplacení předepsané úhrady, stanoví § 17 informačního zákona. Z dikce § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona plyne, že pokud povinný subjekt žádá úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, musí dostatečně jasně ozřejmit důvody, pro které se v konkrétním případě jedná o mimořádně rozsáhlé a nikoli o běžné vyhledávání informací. Ve výzvě k úhradě pak musí povinný subjekt rozvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Je třeba, aby povinný subjekt uvedl nejen jednotkovou sazbu a dobu, kterou vyhledávání informace trvalo, ale též odůvodnění, v čem konkrétně spočívala mimořádná rozsáhlost vyhledávání informací. O mimořádně rozsáhlé vyhledání

informací půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č.j. 5 As 35/2016 - 25).

16. V projednávané věci není mezi stranami sporu o tom, že se v případě žádosti č. 1 a č. 2 jednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Sporným však bylo to, zda byla přezkoumatelně odůvodněna výše úhrady, která byla po žalobci za vyhledání těchto informací požadována.
17. Povinný subjekt přípisem ze dne 23. 1. 2018 č.j. VS-12678-3/ČJ-2018-8038PR stanovil žalobci povinnost uhradit náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací požadovaných žádostí č. 1 ve výši 3 352 Kč. Výše požadované úhrady byla zdůvodněna tím, že *„požadované informace byly vyhledávány 5 pracovníky po celkovou dobu 16,5 hodiny (16,5 x 200 = 3 300).“* Zbývající částka do shora uvedené výše pak byla odůvodněna následovně: *„Vámi požadovaná informace si vyžádá pořízení 3 ks oboustranných kopií formátu A4, náklady za jejich pořízení jsou 3 x 3 Kč = 9,- Kč, celkem tedy 9,- Kč“* a dále takto: *„povinný subjekt v souvislosti s poskytnutím informací požaduje úhradu za odeslání informací žadateli ve výši skutečných nákladů dle platného ceníku poskytovatele poštovních služeb, ve výši 43,- Kč“*. Přílohou č. 3 listiny ze dne 6. 3. 2018 č.j. VS-12678-7/ČJ-2018-8038PR označené jako *„Předložení stížnosti se spisovým materiálem k rozhodnutí o stížnosti“* bylo také vyčíslení nákladů vztahujících se k žádosti č. 1, které obsahovalo rozpis jednotlivých bodů této žádosti, pracovní zařazení jednotlivých odpovědných osob, počet pracovníků zpracovávajících jednotlivé body žádosti a počet hodin, který uvedení pracovníci na každém z bodů žádosti č. 1 strávili.
18. Pokud jde o informace požadované v žádosti č. 2, povinný subjekt stanovil žalobci povinnost úhrady nákladů přípisem ze dne 23. 1. 2018 č.j. VS-12681-4/ČJ-2018-8038PR ve výši 5 617 Kč. Výše požadované úhrady byla zdůvodněna tím, že *„požadované informace byly vyhledávány 9 pracovníky po celkovou dobu 27,75 hodiny (27,75 x 200 = 5550).“* Zbývající částka do shora uvedené výše byla odůvodněna následovně: *„Vámi požadovaná informace si vyžádá pořízení 8 ks oboustranných kopií formátu A4, náklady za jejich pořízení jsou 3 x 8 Kč = 24,- Kč, celkem tedy 24,- Kč“* a dále takto: *„povinný subjekt v souvislosti s poskytnutím informací požaduje úhradu za odeslání informací žadateli ve výši skutečných nákladů dle platného ceníku poskytovatele poštovních služeb, ve výši 43,- Kč“*. Přílohou č. 3 listiny ze dne 6. 3. 2018 č.j. VS-12681-7/ČJ-2018-8038PR označené jako *„Předložení stížnosti se spisovým materiálem k rozhodnutí o stížnosti“* bylo také vyčíslení nákladů vztahujících se k žádosti č. 2, které obsahovalo rozpis jednotlivých bodů této žádosti, pracovní zařazení jednotlivých odpovědných osob, počet pracovníků zpracovávajících jednotlivé body žádosti a počet hodin, který uvedení pracovníci na každém z bodů žádosti č. 2 strávili.
19. Nadřízený orgán (Vězeňská služba České republiky, Generální ředitelství Praha) však při přezkumu shora uvedených přípisů stanovících výši úhrady v rámci stížnostního řízení dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti stanovené úhrady. Svým stanoviskem ze dne 26. 3. 2018 č.j. VS-1079-2/ČJ-2018-800040-INFZ změnil výši úhrady za vyhledání informací požadovaných žádostí č. 1 následovně: *„S ohledem na nepřezkoumatelnost sdělení ve Výzvě nadřízený orgán povinným subjektem Věznice Břeclav vyměřenou částku 3 352 Kč podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím snižuje na částku nižší o 200 Kč u každého ze šesti dotazů, takže nově činí 2 152 Kč.“* Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018 č.j. VS-1080-2/ČJ-2018-800040-INFZ pak nadřízený orgán změnil výši úhrady za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyhledání informací požadovaných žádostí č. 2 následujícím způsobem „*Požadavek úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informace ve výši 5 617 Kč se nepotvrzuje. Výměra úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání se podle ustanovení § 16 odst. 7 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím snižuje na částku 1 867 Kč.*“

20. Nadřízený orgán v obou případech zdůvodnil snížení požadované úhrady tím, že se „*řídil právním názorem a doporučeními obsaženými mimo jiné v odborné, právní publikaci k otázkám praxe při poskytování informací*“. V rozhodnutí (stanovisku) ze dne 26. 3. 2018 č.j. VS-1079-2/ČJ-2018-800040-INFZ uvedl, že „*povinné subjekty Vězeňské služby České republiky v praxi postupují tím způsobem, že úhradu sníží (zpravidla o 200 Kč/hod a násobky), a to u položek, jež nebylo možno přezkoumat. Existuje u nich prokazatelně stav, kdy povinný subjekt výměr úhrady neodůvodní. Postrádá se zjistitelný obsah (charakteristika) činnosti pracovníků, což sdělení ve výzvě činí rozporným s právní úpravou podle § 17 odst. 3 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím.*“ Obdobným způsobem pak nadřízený orgán argumentoval i v rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018 č.j. VS-1080-2/ČJ-2018-800040-INFZ.
21. Z uvedeného plyne, že nadřízený orgán ve snaze zhojit zjištěnou nepřezkoumatelnost výzev povinného subjektu k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací učinil jediné, a sice že výši stanovené úhrady snížil. Tímto způsobem však vytčenou vadu nepřezkoumatelnosti výše úhrady neodstranil, ba naopak. Po jím provedené změně již není vůbec zřejmé, za jaké úkony při vyhledání informací je po žalobci požadována jaká úhrada. Samotným snížením úhrady nebyla napravena ani vada výzev povinného subjektu k úhradě nákladů, které, jak nadřízený orgán správně zjistil, postrádají popis, resp. charakteristiku činnosti pracovníků žalované (při vyhledání informací). Soudu rovněž není jasné, jak může pouhé snížení požadované úhrady o 200 Kč za každý z bodů žádosti přispět k přezkoumatelnosti požadavku na úhradu nákladů za vyhledání požadovaných informací. Nadřízený orgán si v rozhodnutích, jimiž stanovil konečnou výši úhrady, protiřečí – ačkoliv poukazuje na praxi, podle které se „*úhrada sníží (zpravidla o 200 Kč/hod a násobky), a to u položek, jež nebylo možno přezkoumat*“, stanovenou úhradu snížil na částku nižší o 200 Kč za každý z dotazů. Úhradu tak snížil za použití zcela jiného postupu, než kterým v odůvodnění argumentoval, tedy nikoliv o 200 Kč za hodinu a násobky u položek, jež nebylo možno přezkoumat (žádnou nepřezkoumatelnou položku ve svých rozhodnutích konkrétně neoznačil), ale o 200 Kč za každý ze žalobcem formulovaných dotazů, aniž by tento postup jakkoliv zdůvodnil.
22. Lze shrnout, že žalovaná v projednávané věci nedostála požadavkům plynoucím z § 17 odst. 3 informačního zákona, jelikož řádně neodůvodnila, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla stanovena výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací požadovaných žalobcem v žádostech č. 1 a č. 2. Napadená rozhodnutí, jimiž byly z důvodu nezaplacení (nepřezkoumatelně stanovené) úhrady žádosti žalobce o informace odloženy, proto nemohou obstát.
23. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadená rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

24. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaná nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl sice ve věci plný úspěch, avšak byl soudem osvobozen od soudních poplatků a žádné jiné účelně vynaložené náklady mu v řízení nevznikly. Soud proto druhým výrokem tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu